

Geçmişin İzleri 4

– kul mehmet · 14 Temmuz 2024

Geçmişin İzleri-4-

Kalbi mantığımla savaşa girmişti, bedeni ayakta durmaya çalışırken ruhu onu huzursuzluğa doğru aşağıya çekiyordu. Çaresizce ruhuna karşı direnmeye çalışsa da kalbim söz dinlemiyordu. Yaşadıkları canımı o kadar yakıyordu ki bildikleri kalbinin sızısını dindirmiyordu, yaşananlar, annesinin yaptıkları mantığımla oyun oynuyordu. Ruhu yalnızlığıyla çaresizce bedenimden kurtulmak istese de geçmişin yaşanmışlıkları buna izin vermiyordu. Tüm bunlara rağmen ağrıyan kalbini görmezden gelip dik bir şekilde ayakta durarak kollarımı bağlayamadı... Ben bunları kendime anlatamazken anlayamazken, başkalarının beni nasıl anlamasını beklerim diye gözyaşlarını damla damla yanaklarından yere dökülmeye başladı. Birisine söyleyemediklerini sen anla nasıl diyebilirim anlatamazken... En iyisi ben bu içimdeki kırışıklıklardan vazgeçeyim, yoksa bu kırışıklıklar yüzüme vuracak kırıştırarak ancak böyle uzaklaşabilirim diyerek kendini sokağa attı. Hani bir söz vardır aklıma geldi diye sevinçle havaya zıpladı: “Allah’ın değirmeni yavaş döner, lakin tüm buğdayları una çevirirken ince ince eler.”

Elif, İstanbul’un dar sokaklarında, eski bir apartman dairesinde yaşamaya devam ediyordu. Eski bir ressamdı. Onun dünyası renklerin dansıyla uyumuyla doluydu. Tuvalin üzerine aktardığı her fırça darbesi, içindeki duyguları ifade ediyordu. Ancak Elif’in hayatı, babasının onu sanatla uğraştırmaktan alıkoyan katı kurallarıyla sınırlıydı. Her yaptığı resimde annesinin ihanetini, babası dediği Ahmet’in çaresizliğini çiziyordu.

Kaan ise iş dünyasının acımasız ritminde koşturarak ayak uyduran bir işadami. Başarılı olmak için sürekli çalışıyor, ama içinde bir boşluk hissi taşıyordu, bu boşluğun ne olduğunu ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir gün, tesadüfen Elif'in resim sergisine katıldı. Orada, tuvaldeki renklerin ardında gizlenen duyguları gördü. Elif'in gözleri, onun içindeki boşluğa dokunmuştu. İkilinin yolları kesiştiğinde, aralarında bir çekim alanı oluştu. Ancak Elif'in babası, onun resim yapmasını istemiyordu ve Kaan'ın ailesi, onun iş dünyasındaki başarısını sürdürmesini bekliyordu. İkilinin arasındaki aşk, bu zorluklara rağmen büyüyordu. Elif, Kaan'a resim yapmayı öğretiyor, Kaan ise Elif'e iş dünyasındaki incelikleri anlatıyordu, kısacası al gülüm ver gülüm.

Bir gün, Elif'in atölyesinde, Kaan'ın gözleri bir tuvalin üzerindeki renklere takıldı. Elif, ona "Bu tabloda seni gördüm," dedi. Kaan, içindeki boşluğun bu renklerle dolduğunu hissetti. Artık ikisi de ne istediklerini biliyordu. Elif, Kaan ve Aylin arasındaki ilişki karmaşık bir hal almıştı. Elif, resimlerinde Kaan'ın gözlerini, Aylin ise şarkılarında onun adını anıyordu. Üçü birlikte vakit geçirmeye başladılar. Elif, Aylin'e resim yapmayı öğretirken, Aylin de Kaan'a müziğin büyülü dünyasını açıyordu. Ancak engeller hala duruyordu. Elif'in babası, sanatına devam etmesini istememesi ve Kaan'ın ailesi, onun iş dünyasındaki başarısını sürdürmesini aşka yelken açmadan iş hayatına devam ederek yaşamasını bekliyordu. Aylin ise kendi içindeki boşluğu doldurmak için mücadele ediyordu. Üçü, birbirlerine destek oluyor, aşkın gücüyle ayakta duruyordu.

Bir gün, Elif'in atölyesinde, üçü birlikte bir resim yapmaya karar verdiler. Elif tuvali hazırladı, Aylin renkleri seçti ve Kaan fırçayı eline aldı. Üçü birlikte, duygularını tuvale aktardılar. İşte o an, aşkın gücünü en iyi hissettikleri andı. Elif, Kaan ve Aylin arasındaki aşk, engelleri aşarak büyümeye devam ediyor. Üçü, kendi yollarını çizmek için mücadele ediyor, ama birlikte daha güçlüler. Peki, sonları ne olacak? Mutlu bir son mu yoksa hüznü bir son mu bekliyor onları? Bakalım görelim... Elif, Kaan ve Aylin arasındaki aşk, her birinin iç dünyasında fırtınalar estiriyordu. Onlar için bu sadece bir ilişki değildi; bu, duyguların, umutların ve kırılmanın dansıydı.

Elif'in Gözünden...

Elif, Kaan'ın gözlerinde kayboluyordu. Onun bakışları, içindeki renkleri canlandırıyor. Kaan'ın elleri, tuvaldeki fırça darbeleri kadar yumuşak ve güçlüydü. Birlikte resim yaparken, Elif, onunla aynı frekansta olduğunu hissediyordu. Kaan'ın gülümsemesi, içindeki tüm karanlığı aydınlatıyordu.

Ancak Elif'in içinde bir korku vardı. Babasının onu sanatla uğraşmaktan alıkoyan katı kurallarından öte annesinin ihaneti ve onu "piç" olarak yaşamasına neden olan davranışlarıydı, onunla Kaan arasındaki aşkın önünde bir engeldi. Elif, duygularını bastırmaya çalışıyordu ama Kaan'ın gözlerindeki ateş, onu yakıyordu.

Mehmet Aluç

Devam edecek inşaallah